

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΥΛ ΖΑΝΕΝ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΕΡΒΑΙ

ΑΙ... ναί... 'Η Ιστορία του Ζερβαί εινε πολύ ενδιαφέρουσα. Τήν Έγραψε ο φίλος μου και μεγάλος συγγραφέας και λογοτέχνης Σάρλ Νοντιέ, σε δικώδες βιβλίο Τη διάβασα κι' εγώ, και θά σάς τή διηγηθώ απλά, πράγμα δμως πού μου εινε ριζωτά δύσκολο...

Λοιπόν: 'Ο Ζερβαί, τυφλός κι' άπαρηγόρητος, κάθεται όλημερίς στην ίδια θέση. Κάθεται κάτω από έναν βράχο γεμάτον από βρύα, πλάι σε μία φλαμουριά, άλλοτε χιονισμένη κι' άλλοτε λου-

λυδιωμένη. 'Ο Ζερβαί έργεται και κάθεται σ' αυτό τό μέρος κάθε μέρα, γιατί πρέπει να τού εινε πολύ άγαπημένο μέρος.

Βρέχει ή άνεμος φυσάει, θύελλα εινε ή γλυκεία λιακάδα, τί τόν μέλλει τόν Ζερβαί; ... Αυτός εινε πιστός στην τρυφερή έκεινή ανάμνησι, ή οποία έχει ριζωθεί στα γερά μέσα στην ψυχή του, μέσα στην καρδιά του, μέσα στο αίμα του: Γιατί, τίποτα άλλο από ψυχή, από καρδιά, κι' από σάρκες κι' αμία δέν έχει ο Ζερβαί!

Ναί, ο Ζερβαί έχασε τό φώς τών ματιών του, αφού έχασε και την 'Ελένη του, και τίποτα πειά δέν έχει τώρα. Δέν υπάρχει πειά άραστο τοπίο για τόν Ζερβαί, δέν υπάρχει πειά χαράχη, ούτε ήλιοσαυίλεμα, ούτε φειδωτό ποτάμι, ούτε αστέρια λαμπρά στον ούρανο, ούτε δροσάτο πρόσωπο κοπέλλας, πού να χαμογέλει τρυφερά-τρυφερά...

'Ο Ζερβαί εινε τυφλός. Εύτυχώς, μένει στον Ζερβαί αυτός ο βράχος, αυτή ή φλαμουριά, κι' ή πρόσχαρη ήχώ του άντικρυφού λοφίσκου, ή οποία άπαντάει στους στεναγμούς του Ζερβαί, φωνάζοντάς του:

—'Ελένη!... 'Ελένη!

Εύτυχώς, άναπληρώνει ο Ζερβαί τό φώς τών ματιών του μ' ένα άλλο «ΦΩΣ». Καί τό «ΦΩΣ» αυτό προπορεύεται πάντα, τόν οδηγεί, τού γλείφει τά χέρια μέ στοργή, τόν άγαπάει πιστά κι' άφωσισμένα, και σχεδόν τού μιλάει... Ναί, τό «ΦΩΣ» αυτό δέν εινε μία άφηρημένη έννοια: Εινε μία δόκκληρη ύπαρξι, εινε ο πιστός του ΣΚΥΛΛΟΣ, ο όποιος βλέπει για τόν Ζερβαί, οδηγεί τόν Ζερβαί, κι' άγαπάει τόν Ζερβαί μέ άφοσίωσι άπέραντη...

Χάρης στον σκύλλο του αυτόν, ο Ζερβαί εινε λιγώτερο τυφλός, λιγώτερο δυστυχής, λιγώτερο έρημος...

Και νιώθει τό μαλλιαρό κεφάλι του σκυλλιού του ν' άνασηκώνεται σκιρτώντας, κάθε φορά πού στανάζει και μουρμουρίζει τό όνομα 'Ελένη!

Τέλος, αυτός ο σκύλλος του εινε ένα όμορφο, καλό ζώο, γλυκό και ήσυχο, κακό μονάχα για τούς κακούς, τό όποιο ζή και βαδίζει για τόν Ζερβαί, και τό όποιο σκέπτεται μονάχα τόν Ζερβαί...

'Όταν οι δύο τους κάθονται, αυτός πλάι στο βράχο και στη φλαμουριά και τό σκυλλί του εξαπλωμένο κοντά στα πόδια του, θά λέγατε — καθώς όνειροπολούν και σκέπτονται κι' οι δύο τους — ότι τό ίδιο πράγμα όνειροπολούν, κι' ότι την ίδια εύτυχία ή θλίψη νιώθουν. 'Ο χωρικός περνάει, και χαϊρετάει. 'Ο σκύλλος πρώτα άντικραπτάει, μ' ένα γνώσιμα φαιδρό, κι' ύστερα ο Ζερβαί προσθέτει και τή δική του «καλημέρα»...

'Όλοι λυπούνται τόν Ζερβαί, κι' όλοι έπαينوόν τόν σκύλλο του...

Μά τί έχει ο Ζερβαί;..

«Ω, έπαιξε, άπλούστατα, μέ την άγάπη, άγαπώντας μία διαλεχτή και πλουσιωτάτη δεσποινίδα...

Δέν ήταν πάντα του τυφλός, ο Ζερβαί, κι' αυτό εινε πού μεγαλώνει τώρα, και τόσο πολύ, τή δυστυχία του...

'Όταν ο Ζερβαί — μικρό παιδί ακόμα — έτρεχε στα χωράφια για να παίξει, έβρισκαν εκεί μία μι-

κρή κοπελλίτσα, παιδί κι' εκείνη σαν κι' αυτόν. Και τά δύο παιδιά πήγαιναν μαζί, ο ένας ντυμένος μέ χονδρά, χωράτικο κοστούμι, κι' ή άλλη μέ πλούσιο όλομέταξο φουστανάκι, σαν κόρη μαρκησιού πού ήταν. 'Ετρεχαν, γελούσαν, έπαιζαν, και γόντουσαν απ' τόν ήλιο, ήσαν θεοτόρροιοι...

'Ο κίνδυνος ο κοινός πού διέτρεξαν μία μέρα, τούς ένωσε περισσότερο:

Τάραξαν μέ τά πρόσχαρα ξεφωνιά τών, έναν λύκο πού κοιμόταν. 'Ο λύκος ζύπνησε άγριωμένος. Τά δύο παιδιά έτάβαλαν στα πόδια. 'Ο Ζερβαί άφησε πρώτη τήν 'Ελένη—όπως λεγόταν ή φίλη του, ή μικρή μαρκησία—να περάσει για να σωθή. Κι' αυτός έμεινε τελευταίος, να τήν ύπερασπίσει, και φώναξε συγχρόνως τόν πατέρα του σε βοήθεια. Δασοφύλαξ, τού μαρκησιού πατέρα τής 'Ελένης, ο πατέρας του Ζερβαί, έτρεξε τότε άπάνω στην πιο κρίσιμη στιγμή, σκότωσε τό λύκο μέ τό δ-πλο του, και σώθηκαν τά δύο παιδιά...

Νά, σ' αυτή τή θέση, άνάμεσα στο βράχο και στη φλαμουριά, έβριαν αυτά τά πράγματα!

'Απ' τήν ήμέρα τού έπεισοδίου εκείνου, ο Ζερβαί άρχισε ν' άναπαύει τήν 'Ελένη σαν άνδρας, στ' αληθινά, κι' όχι σαν νεαρός πού ήταν. Δέν τολμούσε πειά να τή φωνάζει «'Ελένη», όπως πριν. Τήν έλεγε τώρα «δεσποινίδα»...

Και μόνον αυτό;... 'Η πού άρχισε τώρα να φοράει διαρκώς —και κάθε μέρα— τό καινούργιο Κυριακάτικο κοστούμι του;

Τέλος, άπόφευγε και να τήν πολυμιλάει. Ποτέ δέν τής μιλούσε για τό λύκο και για τήν τυφεκία τού πατέρα του. 'Η 'Ελένη όμως, ζωηρή, παιχνιδιάρικα, και ταχαπίνια, δέν νοστιμεύονταν καθόλου αυτή τή σοβαρή κι' επιφαιλακτική στάσι τού συντρόφου τής 'Εννοούσε να τού σκαρώνει διαρκώς, διάφορες μικροπνηρίες και μικροτυραννίες:

—Ζερβαί, πήγαινε δω!... Πήγαινε εκεί... 'Ανάθε σ' αυτό τό δένδρο!... Καθαλλίκεψε τ' άλογο αυτό!... Σκαρφάλωσε, τρέξε, πήδα, κάνε τούμπα δόσκολο, Ζερβαί!

Κι' ο φτωχός Ζερβαί όπάκουγε τυφλά.

Αυτή ή ιστορία, κράτησε ως πού ή 'Ελένη έβρινε δεσποινίς μεγάλη, κι' άρχισε να φιγουράρει στα σαλόνια του μεγαλοπρεπούς πύργου τού πατέρα τής βοηθώντας τή μαρκησία μητέρα τής στις δεξιώσεις. Και μία ήμέρα—δεκαεφτά χρόνια πειά — έδωσε και ραντεβού στο Ζερβαί!

—'Εδωσε και ραντεβού στο Ζερβαί!

Ναί, τοδωσε ένα τρυφερό ραντεβού, άκριβώς σ' εκείνον τόν βράχο μέ τά θρύα, όπου είχε φανή ο λύκος τότε...

'Ο Ζερβαί πήγε ποδός, φυσικά. Και περίμενε θροσι, μέ μάτι λαχταρισμένο, μέ καρδιά να σφυροκοπάει, μέ στόμα μισοανοιχτό απ' τήν άγωνία...

Τι πόνος, όμως!... 'Αχ, φταγέ μου Ζερβαί!... Πόσο τρελή στις τσαγγινίες της και σκληρή, ήταν ή 'Ελένη σου!...

Ναί, δέν ήρθε μόνη της εκεί, ή 'Ελένη... Πέρασε μέσα σ' ένα άμαξάκι άνοιχτό, γυρμένη τρυφερά στον δικο ένός λαμπρού νεαρού λαγαρού, ο όποιος τό ώδηγούσε!

Κι' αντί ή 'Ελένη να κινείται προς τό βράχο και στη φλαμουριά, κίτταζε τόν αξιωματικό στα μάτια, ενώ εκείνος τής φιλούσε τά μαλλιά!

—'Επεσε κατάχαμα, ο Ζερβαί. 'Επεσε λιπόθυμος, ξερός...

Κι' από τότε, έκλαψε πολύ. Μάταια τόν χάδεψε ή φταγή του μάννα μέ τό τρεμουλιαστό της χέρι, προσπαθώντας να τόν παρηγορήσει και μουρμουρίζοντας άακρουσιμένη:

—Ζερβαί μου!... 'Αγαπημένο μου, δύστυχο παιδί μου!...

Τί να σάς πώ; Δέν παρηγορήθηκε καθόλου ο Ζερβαί. Κι' έκλαψε τόσο πολύ, μέ τόσο πολύ, ώστε τυφλώθηκε στα τελευταία...

'Από τότε πούχασε τό φώς του, εινε καλύτερα ο Ζερβαί 'Η μητέρα του τόν άφήνει ελεύθερον πειά

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

να κλαίει, γιατί δεν έχει τίποτε να φοβάται τώρα για τα μάτια του..

'Αχάριστη 'Ελένη! "Όχι, μόνον ξέχασε ν' αποχαιρετήσει το Ζερβαί, φεύγοντας για το Παρίσι, αλλά ξέχασε να πάρει μαζί της και το σκυλάκι, που κάποτε της χάρισε εκείνος. Το σκυλάκι, έρθμο πειά, ξαναάρθε στον παλιό άφεντικό του, και δεν τον έγκατέλειψε πειά.

Μαζύ, κάθε πρωί, πήγαιναν στους άγαπημένους εκείνους τόπους, όπου τόσες φορές έβρεχαν κι' έπαιζαν πρόχοχαρτα μ' 'Εκείνη. Κι' 'Εκείνη, ή 'Ελένη, πλουσία κι' ώραιότατη, φιλάρσκη, παραδινόταν στη χαρά, στον έρωτα, στη λάμψη των Παρισινών βεξιώσεων, στο θαυμασμό των κομψών άνδρών, χωρίς να συλλογίζεται ούτε τον Ζερβαί, ούτε και το σκύλο του.

'Ο έλεκτός μου φίλος Σάρλ Νοντιέ, την είδε ένα βράδυ σε μία λαμπρή δεξίωση. Χόρευε διαρκώς, τασιπινα, ζωηρή, και φαειρή. Είχε ριχτή ολόκορμη, στο μεθύδι του χορού και της χαράς.. όπως ριχόνται ή γυναικίς που δεν αγαπούν τέτους, που έχουν σκληρή ΚΑΡΔΙΑ..

Τόν ξέρετε βέβαια καλά, τόν Σάρλ Νοντιέ. Είνε ένας διαλεχτός άνδρας, αγαθός, σοφώτατος, πολυάγαπτος, αίσθηματίας, αλλά που αποπροτιμάζεται όμως, κι' άφιδάει, όταν συναντάει μία κακή καρδιά. Είδε λοιπόν ή Σάρλ Νοντιέ την άκαρδη 'Ελένη να χορεύει, φαειρή και ξένοιαστη..

'Αλλά είχε δη πρό καιρού, σε κάποιο του ταξείδι, και τόν Ζερβαί να κλαίει, τόν σκύλο του να θρηνηί, κι' έμαθε τη θλιθερή τους ιστορία..

Συνεπαρμενος λοιπόν άπ' την αγανάκτησή του, ή έλεκτός μου φίλος, χωρίς να σκεφθή ότι μπορούσε να χαλάσει μία ολόκληρη λαμπρή χοροσεπείδα, πλησιάζει την 'Ελένη..

Και της ψιθύρισε στο αυτί :

—Τί έκανες τόν Ζερβαί, 'Ελένη ;

'Η 'Ελένη έπασε λιποθύμη, κάτω άπ' τόν φωτοβόλο μεγάλον πολυέκασιο του σαλονιού!.....

Πέρασαν χρόνια, από τότε. 'Η 'Ελένη ξέχασε τόν πρώτο εκείνον τρόμο της. 'Εξακολουθεί τώρα να τραγουδάει, να χορεύει, να ζή, να θαυμάζεται, να είνε εύτυχής. Δεν λιποθυμεί πειά, για ένα τόσο μικρό πράγμα..

'Ο Ζερβαί ;

'Ο Ζερβαί θα πηγαινή ακόμα κάθε μέρα, στο βράχο του και στη φλαμουριά του.. Κι' αυτός και το σκύλι του.. Και θα κλαίει αυτός, ενώ εκείνο παρακινημένο, όπως πάντα, άπ' τη θλίψη του κυρίου του—θα ουρλιάζει κλαυμάρικα!

'Εκτός πειά, άν πέθαναν κι' οι δύο..

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑΞΕΙΔΙ

'Ελα, πάμε στη βαρκούλα, που δεμένη στο γυαλιό, μέχρις τώρα καρτερά, μακριά για να μιά πάρη. Είνα' άνοιξη λαγαρή της έσπερας το φεγγάρι, και της θάλασσας τόν κίμα αγροικητά αινιά. Μή δελαιάς ! Δεν είν' ή νύχτα πάντα τόσο αγαθή, και τόν πάλσο καθ' ώρα δέ χαϊδεύει ή γαλήνη, τελώνκει τόν χρωσάρι, που σκορπίζει ή σελήνη, και ή βάρκα κάποια μέρα σε συντομία θα χαθή... 'Ας ξαννοήσουμε, καλή μου, πειά τόν τύχη τ'α νερά, τρυφερώτατη ή αύρα τόν πανί θα οπνδύσει, και τόν διάβα μας ό φάρος θέ να μιά κτενοδώσει στο ταξείδι, σά μιάς πάριν' για την άγνοηση χαράς. Θέ να φτάσουμε ; Πως ξέρει... Είνα' αλάργα τόν νησί και στο δρόμο ίσως έρθη ή βροχή και τόν σκοτάδε και μιάς σπάσουν τή βαρκούλα... 'Αλλά ναός, αυτό τόν βράν' ; Είνε πάντα τός' ώραίο, σάν κοντά μου θίσιτα σύ !.. ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

ΜΗ ΤΑΧΑ ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ ; ...

Τάχα μήν ήταν όνειρο και πάλι θα ξυπνήσω, και στή γλυκειά σου άγκαλιά, μανούλα, θα βρωθώ ; Μή την αίσθημα σου μορφή θα την ξανακρούσω, κι' αλόχαρη στο πλάσι σου ξανά θα κοιμηθώ ; Μή τάχα ήταν όνειρο κείνη ή μαυρή μέρα, που άνάμεσα σε λουλούδια κομώσινα βαθεία ; Μήν ήταν τάχα μιά σου, κι' όχι σου, μητέρα, κι' είν' άδικο οι πόνοι μου, που γυαθίζω στην καρδιά ; Μή τάχα ήταν όνειρο ; 'Α ! πές μου, μη σωπαίνεις, ληπίσω με, κι' άπάντησε, μανούλα, να χαρής, γιατί μ' αυτή σου τη σιωπή δεν ξέρεις πως τρελλάινεις τα δύστυχα σου τά παιδιά, που τόσο λαχταρείς ; Τός' κόκκο ! Σέ δεν μ' άπαντάς, άν κλάω κι' άν σταράζω, μένας βουθή στή θλίψη μου, τόν τόσο μου καημό,

απότσαα α'άκαα με πόνο (νο να φωνάζω, άχ ! δεν βαστώ, ή άκουσθ, τόν μαύρο χοροισμό ! Κ. Ρ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μία σπουδαιοτάτη από Ιστορικής απόψεως ανακάλυψη έγινετο κατ' αυτάς στο Ιερμελίνο, τόν παλιό ανακτορικό συγκρότημα της Μόσχας.

—Βρέθηκε τυχαίως μία κασοεινά περιέχουσα 360 έπιστολές τού Μεγ. Νικολέοντος και άλλα έγγραφα προς τόν τσάρον Νικόλαον Β' καθώς και διάφορα συμφωνητικά σχέδια του στρογγιλιού της έσοπτατειας τού 1812.

—Α Γερμανοί Κορμηούλτερ και Τόνκερ, καθηγητά της Φυσιολογίας τού Πανεπιστημίου Μοναχου, καταναν πειραματιων των, ανακάλωσαν από ήμερών ότι ο ανώριμπος γέλαφος έλαττει ένα ποσόν ήλεκτρισμού, καιών να επηρεάση ώραιόμια ευαισθησία όργανα.

—Τούτο απεδείχθηκε εκ τού εχθς πειράματος : Επαρμισαν επί της καρδιάς ενός άνδρου, αφηρες πλάκες, συνδεδεμένες με ειδικά μηχανήματα, τα οποία και εσημειώσαν την εκπαιτωμένη ηλεκτρική ενεργύαν.

—Ένας σοφός Αιγυπτιολόγος, έρευνώντας τελευταία στον τάφο μιάς Αιγυπτίας κορής, άποθανούσης πρό 2500 ετών, ανακάλωψε μία δεσμη παλίφρον.

—Κατόπιν σχετικής μελέτης, εξακριβώθηκε ότι ο πάπυρος ούτος ήσαν ή έρωτική άλληλογραφία της μακαρίτιδος.

—'Η 'Ιταλική κυβέρνησις έδημοσίωσεν από ήμερών ένα νόμο, διά τού οποίου υποχρεούται όσα τα σκάφη της Δημοκρατίας έκπαροσεύσει, άμφοτέρωσ των φύλων, να έφοιασθούν διά ραδιοφώνων.

—Τόν μέτρον αυτό έλήθη για να μετρούν οι μαθητά διά παρακολούθησών μισα από τις άδουσεσ των σχολειών των τις καθημερινές θρησκευτικές διδασκαλίες διαφορών καθολικών έραρχωσκων.

—Στη Γαλλική κομωτολι Φοντενάι ζή ό παχύτερος άνθρωπος τού κόσμου. Είνε κάποιος Πωλ Ραβιόν ήλικας 28 ετών. Έχει βάρος 315 κιλών ή δέ περιμετρος τού σώματός του είνε 2 μέτρα και 16 εκατοστά. Οι μηροί του έχουν περιμετρα 90 εκατοστών και ή κνήμη του 64.

—'Ο διάσημος χημικός της Ν. Υόρκης Ουόλλιαμ Ντόου ανέκοινωσε από ήμερών ότι έπέτυχε να εξαγάγη από τόν θαλάσσιον έδωο, χρυσόν και άργυρον.

—'Ο τρόπος όμως της εξαγωγής των αυτών πολύτιμων μετάλλων είνε τόσο δατανήρος, ώστε προς τόν παρόν να είνε άδύνατος ή έμπορική και διακηχανική έκμετάλλευσις της έφευρεσεως τού Αμερικανού χημικού.

—'Η 'Ιαπωνική κυβέρνησις έψηφισε τελευταία ένα νόμον, κατά τόν όποιον τόν άλογο, ο σκύλος και τα περιτότερα που προσφέρουν στον πόλεμο έξαιρετικές υπηρεσίες, θύ παρασημοφορούντα με ειδικά μετάλλια.

—Στην Κεντρική Αμερική ζή ή φαθή των Μπόγκος, της όλοιας οι νεκροί θάπτονται κατά τρόπον έκτελής πρωτότυπο:

—Αντι να τούς ξεπλύνουν ύπτιους, τούς διπλώνουν έτσι, ώστε τόν σαγόνο τους ν' άκουμά στα γόνατα και τούς δένουν για να κρατήσουν τη στάσι αυτή.

—Κατόπιν τούς κατεβάζουν σ' ένα βαθύ λάκκο, μέσα στον όποιον στήνουν με πασσάλους και κλάδους δένδρων ένα έδος μακράς καύθηας, για να έμποδίζη τόν χώμα να πέση στο σώμα του νεκρού. Έπειτα δέ γεμίζον από πάνο τόν λάκκο με χώμα.

—Τόν πορνεωτότερο είνε ότι ο Μπόγκος, έσ τάν νεκρών, τούς μέν άνδρες τοποθετούν με τόν πρόσωπο έστρωμένον προς βορράν, τις δέ γυναίκες με τόν πρόσωπον προς νότον.

—Στό Σοβιετικό Πανεπιστήμιο της Μόσχας φοτούν κατά τόν τρέχον έτος, 1307 γυναίκες στη Νομική Σχολή, 1215 στην 'Ιατρική, 1205 στη Φυσικομαθηματική και τή Χημεία, 4042 στη Φιλολογία και 375 στη Φαρμακευτική.

—Στη Νέα Υόρκη, λόγω των πληθαρίθμων αυτοκνητιστικών δυστύχημάτων, ιδρύθηκαν τελευταία διά νόμον τρία εΑυτοκνητοδικεία, άρμόδια να έκδικάζουν τις ύποθέσεις αυτές.

—Μία πρωτότυπη όσο και τραγική αυτοκτοκία έλαβε χώραν την περασμένη βδομάδα στη Βαρσοβία.

—Ένας δοτειής 'Ισραηλίτης, καταστράφους οικονομικώς, έπήγε και κλιόστηκε στην αναγωγή της πόλεως, σε μία ώρα που δεν ήτηχε κανείς μέσα. Γδύθηκε κατόπιν, άλειψε τόν σώμα του με πετρέλαιο κι' έβαλε φωτιά. Τόν σώμα του αυτόχειρος βρέθηκε κατόπιν τελείως άπληθικωμένο.

—Στη Γένοβα της 'Ιταλίας έγιναν από ήμερών ή δοκιμές ενός νέου τύπου τηλεφώνου, συνδεδέοντος ένα πόσιο μ' ένα ύποβρυχίο, καθ' ήν στιγμήν τόν ύποβρυχίο βρισκεται εν καταδύσει.

—Πρόκειται περι μιάς νεωτάτης έφευρεσεως, χωρίς στην όποια ένα ύποβρυχίο, βυθίζόμενο συντομεία άπυχηματος, θα μπορή να διατηρή την έκκωνομία του με τόν έξω κόσμο και θα δευκαλύνη έτσι τή διάσασί του.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

